2e JAARGANG No. 9 15 MAART 1938

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD TOT
VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

SECRETARIAAT: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
ABONNEMENT: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTGIRO 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

Het Lied der Knapenschap

Ja, Knapen, 't hoofd omhoog,
onze oude vane omhoog,
de zielen hoog!
't Verleden leeft in ons,
het Heden hoopt op ons,
de Toekomst straalt voor ons:
God zij met ons!

Wen rondom onze vaan
de holle trommels slaan,
wij Knapen, gaan;
haar eeuwenoud gemoed
vol heugnis vroed en zoet,
herkwikt de stede, en groet
den jongen stoet.

In onze breinen gonst,
in onze herten bonst
de kunde en de konst:
eens zij wij 't hoog gedacht,
gezang en scheppingskracht,
's Lands Weer en Pracht en Macht
en Ordewacht.

En daarom jong en rap
vooruit met mannenstap,
o Knapenschap!
spijts loeiend stormgebots,
vol kalmen *vrijman* trots,
vast langs de waarheidrots
bij d'hulpe Gods!

ALBRECHT RODENBACH

(Albrecht Rodenbach, Vlaamsch dichter bij de gratie Gods, leefde en streed voor Vlaanderens vrijheid en Dietschlands glorie.)

Iets over Nationaal-Socialistischen Levensstijl

Een vriend, wis- en sterrekundige, muziekkenner en -beoefenaar tevens, placht te zeggen: „Recht op en oprecht zijn van eenen bloede, leven in zinsverband."

Het zal wel niet altijd opgaan, maar dit willen wij uit deze beschouwing afleiden: er moet iets in het uiterlijke gedrag van een oprecht mensch en diens houding te bespeuren zijn van zijn oprechte ziel en geest.

Het Nationaal-Socialisme verandert den mensch. Men kan niet waarlijk de nationaal-socialistische gedachte zijn toegedaan zonder in zijn geheele levenshouding daardoor te worden aangetast en omgezet.

Het nieuwe denken, de andere richting van ons denken *moet* invloed hebben op ons gedrag.

Het liberalistisch denken heeft op den mensch een verslappenden invloed. Het recht van den enkeling wordt doorgevochten ten koste van den ander, desnoods van de volksgemeenschap.

Voor zich zelf eischt men rechten op, die door den ander moeten worden geëerbiedigd en behartigd; de ander heeft slechts plichten na te komen tegenover mij.

Aan *mijn* plichten jegens hem wordt niet of weinig gedacht.

Onkreukbaarheid in handel en wandel wordt bij dit denken hoe langer hoe minder aangetroffen.

Verval der zeden is het gevolg.

De nationaal-socialist ontwaakt. Een heilig ideaal doortrilt en bezielt hem.

De woorden vaderlandsliefde, volksgemeenschap, verantwoordelijkheid en plichtsbesef krijgen weer inhoud, beteekenis, worden tot een ongekende stuwkracht.

De leuze des harten overeenkomstig met het nieuwe denken, heet voortaan: „Eén voor allen, allen voor één".

Het ontwaakte geweten zet zich onder den nood van den verwaarloosden, vergeten en slecht bedeelden volksgenoot.

De stalen wil loopt strijdend en vertrouwend in de richting van een vernieuwd Nederland.

De oprechte ziel verfoeit de kronkelpaden der politieke partijen met haar valsche leuzen en leugenachtige doelstellingen; geeft het lichaam een nieuwe houding; de gelaatstrekken worden effen en fier; het oog vrij en open, tintelend van edele geestdrift.

Evenals de bokser, de wielrenner en elk kampvechter zich doorgaans en in het bijzonder eenigen tijd alvorens in het strijdperk te treden, heel

veel moet en wil ontzeggen, zoo zal de echte strijder in het leger van Mussert met het oog op een vernieuwd Nederland, van heel veel dingen gaarne afstand doen ter wille van zijn ideaal. Zijn leven staat dus voortaan in het teeken der offervaardigheid.

Oprecht — rechtop.

De N.S.B. eischt van haar belijders en strijders een nieuwen levensstijl.

Zij is niet in de eerste plaats een politieke partij.

Geen partij — beweging.

Hoewel beweging, toch een organisme van totaal anderen opbouw en samenstelling als dit bij de gewone politieke partijen het geval is.

Wie lid wil worden, vindt niet zoo maar toelating.

Van den aanvrager verlangt men wel degelijk een zekere kennis en volledige instemming met onze beginselen, het leidend beginsel.

In de politieke vereenigingen en partijen is het toetreden en het „bedanken" al even gemakkelijk.

Deze liberalistische geest zit er bij ons helaas tamelijk vast in.

Die geest moet er uit!

Van de tot onze Beweging als lid toegetredenen, mag de Leider verwachten, dat dezen in hoofdzaak de kernpunten van ons programma kennen.

Uit deze leden worden in opdracht van den Leider, soms ook door den Leider zelf, ambtsdragers aangewezen of benoemd, vanaf den groepsleider tot de hoofden der verschillende afdeelingen.

Het leek mij altoos vreemd, wanneer er van leden gezegd werd: Die of die heeft „bedankt"!

Dit verraadt een door en door verkeerde geestesgesteldheid.

Maar wat te zeggen van dezen of genen ambtsdrager, groeps- of kringleider, enz. die zou hebben „bedankt"!

Wie lid is der N.S.B., aanvaardt vrijwillig het denkbeeld en de tucht van de leidersgedachte.

Een groepsleider is als een kapitein van een schip of compagnie.

Hebt ge ooit gehoord, dat een kapitein, voor mijn part zelfs van een koopvaardijschip, op een goeden dag het volgende briefje schreef: „Bij dezen heb ik de eer te bedanken als gezagvoerder en lid der bemanning van den „Stormvogel". Hoogachtend N.N."?

Als mijn meening gevraagd werd, zou ik wenschen, dat ambtsdragers der Beweging niet *konden* „bedanken".

Meenen zij in de Beweging niet meer te kunnen dienen, of mee te kunnen marcheeren, dan zijn er verschillende mogelijkheden:

Zij worden van hun ambt ontheven.

òf: met stille trom, òf: oneervol, òf: eervol,

maar altoos ontheven.

Het spreekt vanzelf, dat zulk een ontheffing nooit anders zal mogen plaats vinden dan na onderhoud met den naast hooger geplaatsten ambtsdrager.

In onze rijen zou het nooit mogen heeten: „Bedankt".

Bestaat eenvoudig niet!

Hiermede wordt een bestaande geestesgesteldheid totaal veranderd.

Er worden voorzeker veel woorden gebruikt, die op zich zelf natuurlijk wel iets beteekenen, maar zij oefenen betrekkelijk weinig invloed uit.

Soms echter verraadt het gebruik van een paar uitdrukkingen of woor-

den een zekere geesteshouding, die in de wereld grooten invloed uitoefent.

Zoo vertelde mij een week of wat geleden een goede Fries van zijn werken aan de „menschheid", dat hij in de streek zijner inwoning verricht. „Ik werk nog al veel aan de menschheid".

Ik begreep dadelijk, dat hij tot een of andere loge behoorde en zijn steentje bijdroeg aan den bouw van den tempel der menschheid.

Dat bleek dan ook uit het verdere verloop van het gesprek.

Zoo ook hier.

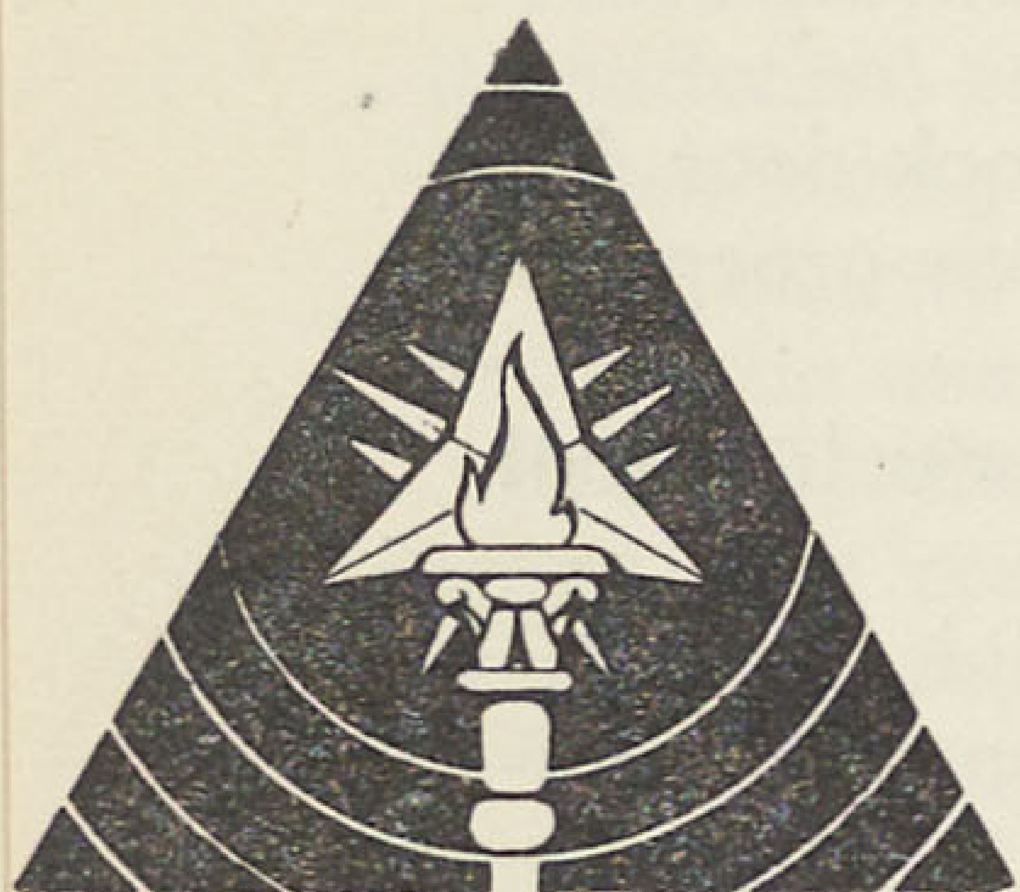
Met het woord „bedanken" in betrekking tot onze Beweging, geven wij blijk den geest van het Nationaal-Socialisme nog niet door en door te hebben gevat.

Men zou het dan niet zoo lichtzinnig gebruiken.

Wie een taak aanvaardt in onze rijen, weet, dat hij daarmede een groote verantwoordelijkheid op zich neemt.

Hij voelt zich soldaat, officier!

Hou Zee! V.

Voorwaarden, door het Nationaal-Socialisme gesteld

I.

Welke verwachtingen koesteren wij van onze Kameraden? en welke eischen, vinden wij dus ook goed, dat zij zullen stellen aan ons?

Het Program geeft de richtlijnen aan voor ons streven en onze gedragingen en in de „Bronnen van het Nederlandsche Nationaal Socialisme", noemde onze Leider eenige der voornaamste eigenschappen op, die van ons verwacht worden: eer- en plichtsgevoel, moed, eerlijkheid. —

Gebrek aan vertrouwen en moed is nog vaker oorzaak van teleurstelling, dan gebrek aan kracht. Onze tegenstanders weten dat maar al te goed en daarom trachten zij ons verdacht te maken, als wij den moedige op prijs stellen. Gelukkig bereiken zij daarmee slechts dat zij de waarlijk moedigen juist stalen door die bejegening.

Het is nog altijd geen zacht baantje ambtsdrager te zijn bij de N.S.B. De klieken, die de macht hebben, hebben ook het recht om N.S.B.-ers te doen behandelen als geboefte, dat op het misdadigerskerkhof thuis hoort. Dat is hun recht, volgens hun rechtsbegrippen. Totdat de bordjes verhangen worden; dan doen zij een beroep op onze ridderlijkheid. De worstelaar, die onder den gordel moet aanvatten, is reeds een verloren man. Laat ons die gedachte tot troost zijn, en tot sterkte.

De strijd geeft ons de gelegenheid elkaar te leeren kennen; ook in de

loopgraven van den politiek-oeconomischen strijd leeren de Kameraden elkaar op hun betrouwbaarheid toetsen.

Wij zullen blijven strijden met eerlijke middelen, omdat dit overeenkomstig de overlevering van ons volk is.

Ridderlijkheid bestond in ons land reeds voor de instelling der ridderschappen en lang voor het begin der Christelijke jaartelling. Zij gold van ouds als een uiting van onverschrokkenheid en moed en van rechtschapenheid en gemeenschapszin tegelijk, want het vereischt meer moed en doodsverachting om in een strijd op leven en dood ridderlijk te blijven, dan om te trachten het veege lijf te redden, hoe ook.

Maar ook zonder gemeenschapszin en naastenliefde is geen ridderlijkheid denkbaar, want deze is in haar diepste wezen: het geven van gelijke kansen aan den tegenstander, ook als er geen scheidsrechter is, die daartoe dwingt.

De Nationaal-Socialist, die de oude deugden van zijn volk en geaardheid weer in volle eere hersteld wil zien, zal dus ook in zijn regeerders in de eerste plaats, naast bekwaamheid, weer ridderlijkheid als voorwaarde stellen; lichamelijke en moreele moed en gemeenschapszin.

Wie in een strijd op leven en dood gelijke kansen geeft, doet dat vanzelf ook in het dagelijksche leven, en wie het in het gewone leven niet doet, zal het zeker niet doen, zoodra er levensbelangen op het spel staan.

De Nationaal-Socialist stelt bijzondere en heel zware eischen aan zijn leiders, zooals ook de besten bij andere volkeren van ouds hebben gedaan.

In zijn klassieke werk „De Staat", laat Plato zijn leermeester Socrates aan het woord. Socrates toont aan, dat zij, die het liefste zouden regeeren, daar juist het minste geschikt voor zijn en dat de bekwamen gedwongen zullen moeten worden om zich beschikbaar te stellen.

Bij de oude Germanen en Kelten regeerden zij, die in den strijd de zwaarste slagen opvingen en daarvoor op het schild omhoog waren geheven.

De eischen, waaraan de regeerders moesten voldoen, werden steeds omvangrijker en ingewikkelder, met het gevolg, dat een steeds geringer aantal der erfgenamen aan de eischen voldeed. Er kwam een type van regeerders, steeds verder afwijkend van het soort, dat vóór de komst der Romeinen heerschte. Vreemd recht verdrong steeds meer het oud-Germaansche recht, wat in de praktijk soms tot huiveringwekkende toestanden leidde.

Dat er zoo veel verwarring heerscht, is daarom maar al te begrijpelijk.

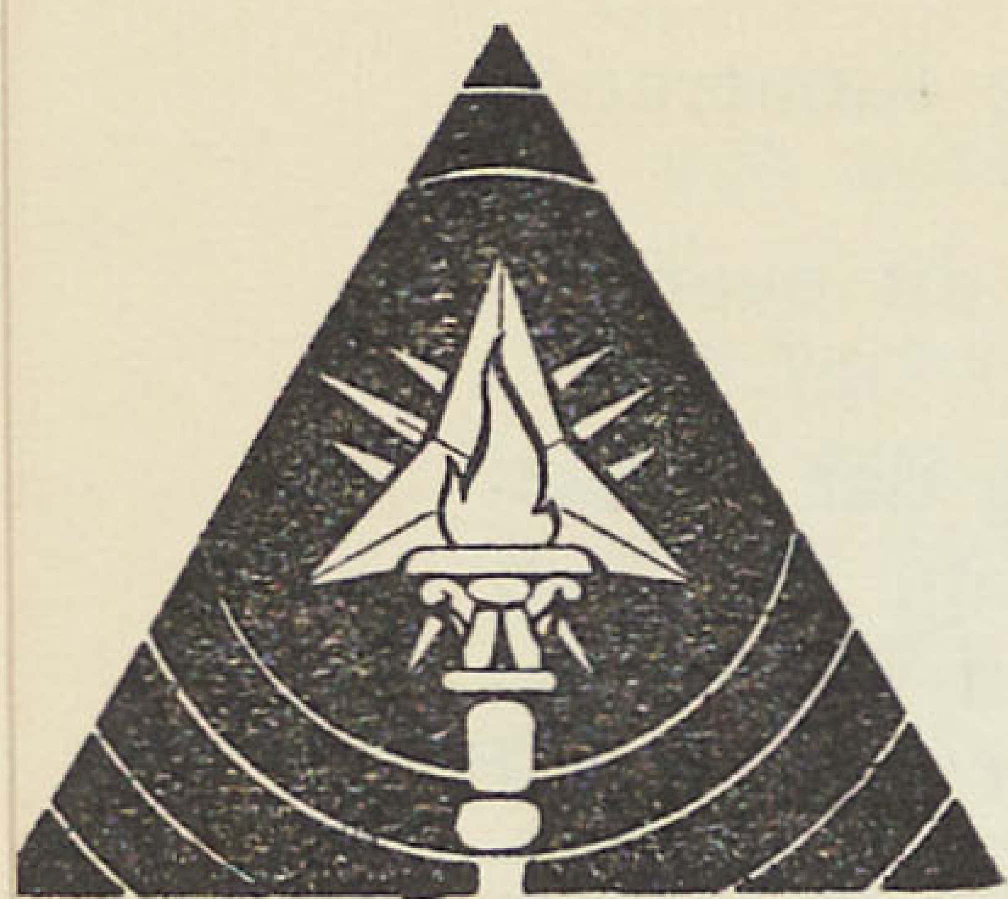
Die verwarring wordt zelfs kunstmatig en opzettelijk door onze tegenstanders nog steeds verergerd.

Als een Nationaal-Socialist prijs stelt op lichamelijken en zedelijken moed, dan wordt dat voor moordzucht uitgekreten. Wij zullen ons niet van de wijs laten brengen.

Wij weten, wat wij van democratische zachtzinnigheid hebben te denken. Wij stellen ons tegenover de vernietigende krachten van den haat, van den klassenstrijd en van de kliekenmoraal. Een strijd tot afweer van vernietigende krachten, zonder zelf tot haat te vervallen, vereischt zelfverloochening en meer moed, dan een strijd met wraakgedachten.

Een der voorwaarden, waaraan een N.S.B.-er moet voldoen, is en blijft daarom, dat hij een oud-Nederlandsche dosis moed bezit.

v. H.

Geschiedkundige Flitsen

In de volgende geschiedkundige flitsen houden wij geen algemeene beschouwingen, maar gaat het er in hoofdzaak om den strijd te belichten, dien in den loop der tijden de volkeren doorleefden om den vaderlandschen grond. Ten alle tijde ontdekt men de neiging van bepaalde menschen of groepen van menschen om den vaderlandschen grond tot voorwerp van kwanselarij te maken, welke menschen of groepen het maar al te gaarne zagen, wanneer in de steden zich duizenden en honderdduizenden samenhoopten, ontworteld en vervreemd van dien grond, die immers is de bron van *allen* menschelijken arbeid, voortbrenging en bestaansmogelijkheid.

De groote steden werden doorgaans de vergaarbak van allerlei zonde en ontaarding, terwijl zeker niet mag worden ontkend, dat zij tegelijkertijd ook werden tot middel- en uitgangspunt van kunst, wetenschap en cultuur.

De groote volksmassa in de steden echter nam meestal aan die cultuur nauwelijks deel, de band met de natuur en den bodem was zoo goed als verbroken.

De scheppende cultuurdragers zullen wel, zooals we dat nu ook nog vaak aantreffen, hun tijd verdeeld hebben tusschen stad- en landleven, zoodoende een zekere, innerlijke gezondheid bewarend, die een werkzaam leven in de open lucht met zich voert.

Het verleden leert ons, dat men er altoos op bedacht was het volk als in den geboortegrond vastgeworteld (daarop geboren en getogen) te houden. Echte vaderlandsliefde, bereid den van vele vorige geslachten overgenomen en sedertdien met noesten vlijt bebouwden grond door inzet van eigen leven te verdedigen, kan slechts dáár worden verwacht, waar de mensch, door dagelijkschen omgang met den akker, het bewustzijn heeft: „Dat is mijn *eigen,* gedrenkt door tallooze zweetdruppels, getuige van ongebroken ijver en vlijt, moeite en zorg, hoop en vrees."

Het is van het grootste belang dezen strijd nauwkeurig na te gaan. Vooral in onzen tijd.

Van alles spreekt men: van de volksvrijheden; de democratie en haar „zegeningen"; het kapitaal; van „gelijkheid, vrijheid en broederschap"; van rechtvaardige verdeeling der voortbrengingsmiddelen; van loonsverhooging en 40-urige werkweek; slechts van den Grond, waar onze wieg eens stond, gewaagt men slechts terloops en wordt zenuwachtig, ja, ongerust en bevreesd, dat een nieuw heidendom zou kunnen worden aangekweekt, als er maar even gerept wordt van volk en bodem.

„Geen afgodendienst a.u.b.!" Zoo heet het in alle toonaarden en daarbij

ligt men aanbiddend neergeknield voor den Kapitaalgod en danst als waanzinnig om het gouden kalf.

De kranten, spreektrompet van enkele rijke belanghebbenden, grondverkwanselaars (speculanten), zoeken het volk diets te maken, dat vaderlandsliefde, zooals een Prof. Loeb in de „Revue des Idées" eens schreef, een „Tropisme" is.

Men bedoelt hiermede de van levende wezens uitgaande bewegingen van physicalischen oorsprong. Vaderland, geloof, eer . . . een scheikundig vraagstuk.

Deze bewegingen zijn van ziekelijken aard, veroorzaakt door verhoogde prikkelbaarheid van bepaalde weefsels. Een mensch, aan zulke prikkelingen onderhevig, wordt de slaaf van een dwaas denkbeeld, dat hem zelfs kan aandrijven daarvoor in den dood te gaan.

Prof. Jacques Loeb hoopte zeker een serum te ontdekken, dat de aan vaderlandsliefde, geloof en eergevoel lijdende mannen na enkele spuitjes zou genezen. Het schijnt tot op heden nog niet te zijn gelukt.

Eigenaardig, dat bovengenoemde schadelijke invloeden der kranten uitgaan van vertegenwoordigers van een volk, dat, verspreid over de geheele wereld, nergens zich werkelijk thuis voelt, ontworteld en vervreemd van het oorspronkelijke vaderland. Dit moest ons Nederlanders toch eenigszins opvallen en wantrouwend maken.

Anders dan vroeger, ja geheel in tegenstelling met de voormalige werkwijze om de aandacht der volksmassa af te leiden van den vaderlandschen grond, die daar wacht op zijn zonen en dochteren, dat zij zich door liefdevollen en taaien, soms harden, maar zelden vergeefschen arbeid, een bestaansmogelijkheid scheppen, vlucht nu „rose en rood" in een ongezonden oranje-tuimel en dergelijke afleidende spiegelgevechten.

Maar wij Nederlanders, eischen òns vaderland voor òns op!

Ons is bekend, dat een oude joodsche profeet *zijn* volk een toekomst wenscht en voorspelt, waar een *iegelijk* in het Beloofde Land zal wonen onder zijn *eigen* wijnstok en vijgeboom. (Zach. 3 : 10). Derhalve zullen we niet rusten totdat ònze vaderlandsche grond in den nat. socialistischen staat (in elk brokje daarvan) een volk draagt en voedt, dat rechtstreeks of onrechtstreeks, maar altijd gewaarborgd en verzekerd, zoover dat menschen mogelijk is, verknocht is en samengegroeid met dien grond.

Onze voorvaderen zeiden van iemand, die door welke omstandigheid ook, zijn grondbezit verloor: hij is een ellendeling, d.i. een man zonder land. (Ellende = zonder land.)

Wat zijn wij dan toch een ellendig volk geworden!

Ellendig is niet hij, die geen geld bezit, maar werkelijk ellendig moet die mensch worden geheeten, wiens eigenlijke vaderland zijn gehuurde woning is, waar hij zijn bloempotje kweekt als de eenige herinnering aan: „de plek, waar eens zijn wieg op stond".

1. Uit de Oudheid.

Hammurabi, levende 2500 jaar voor Christus, was koning van Babylonië. Hij liet 200 voorschriften in een steenblok houwen. Deze steenblok verdwaalde later naar Suza, waar hij door Franschen werd ontdekt en ontcijferd in het einde der 19e eeuw.

In § 37 heet het: Indien iemand een akker, tuin en huis van een hoofdman, soldaat of schuldenaar koopt, moet zijn koopceeltafel als ongeldig

worden stukgeslagen. De kooper verliest zijn geld. Akker, tuin en huis vallen weer terug aan den oorspronkelijken eigenaar.

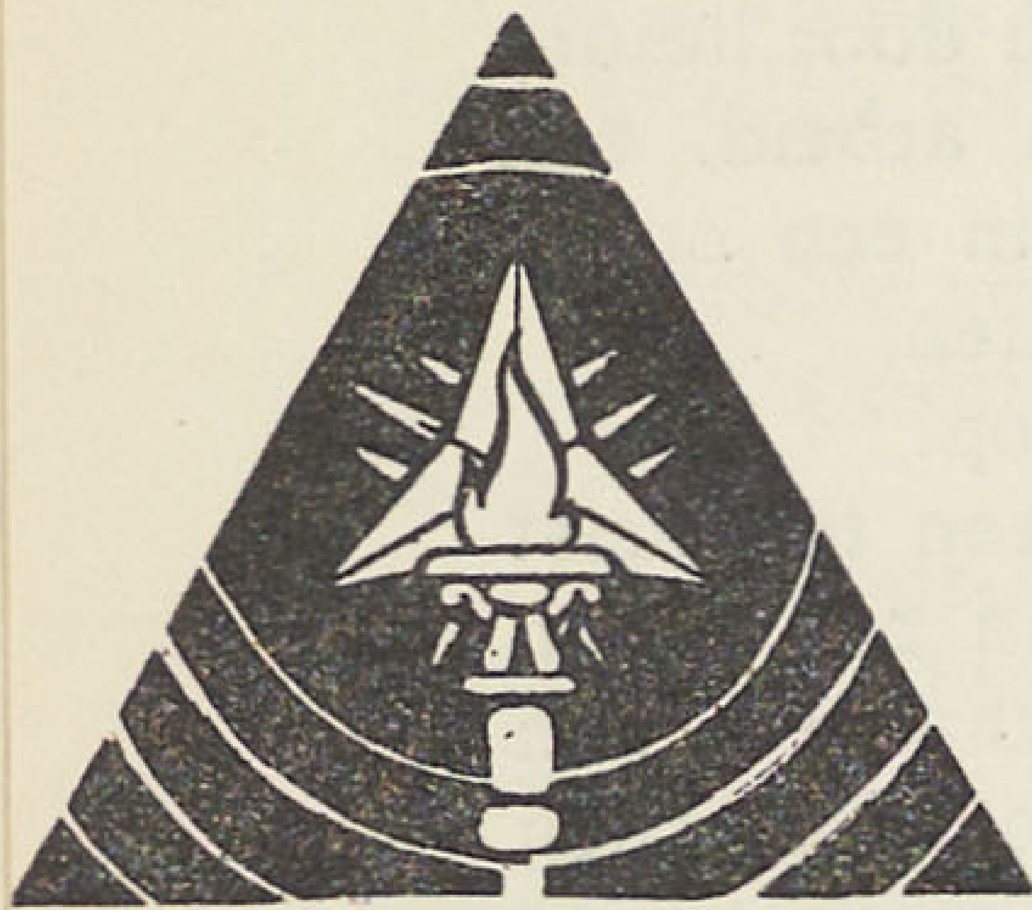
§ 60: Wanneer iemand een stuk grond aan een tuinman ter bewerking overlaat en deze den tuin aanlegt en dien 4 jaar lang bewerkt, dan moeten eigenaar en tuinman in het 5e jaar dezen grond onder elkaar gelijkelijk verdeelen. De eigenaar echter is *verplicht* zijn aandeel eigenhandig te bewerken.

Wij kunnen hieruit afleiden, dat in lang vervlogen dagen een wijze wetgeving de verbondenheid van volk en land kende en bevorderde.

Soldaten, alhoewel niet rechtstreeks met den gezinsakker door hun dienst bij het koninklijk leger in aanraking levende, verloren nooit hun aandeel aan dit grondbezit. Ja, zelfs indien zij in geldverlegenheid waren geraakt en den wensch koesterden door verkoop van den akker weer aan geld te komen, was een koopverdrag ten eenenmale ongeldig.

§ 60 wijst zelfs in deze richting. Het wettelijk gezag zorgde er voor en zag er nauwkeurig op toe, dat ieder burger-eigenaar van grond, dien grond ook door voortbrengenden arbeid bewerkte. Want niets wekt en bevordert de vaderlandsliefde zoo zeer als toegewijde, voorzeker vaak ook zware arbeid, op den vaderlandschen grond.

V.

Uit de Smidse

Om zich verschillende, belangrijke levensverschijnselen te verduidelijken, zocht en zoekt de mensch steeds naar gelijkenissen. Men zegt het den Oosterling na, dit in verhoogde mate te doen, maar ik geloof hier voor een algemeen menschelijke behoefte en eigenschap te staan. De beeldspraak van een Oosterling zal kleuriger zijn dan die van een Europeaan en ook hier weer zóó, dat de tegenstellingen van licht en schaduw minder scherp zullen zijn bij de zonen der koude Noordzeestranden dan bij Spanjaarden, Italianen of Grieken, geheel in overeenstemming met de door het klimaat gegeven verhoudingen.

De gelijkenissen worden gaarne aan het natuurleven ontleend, liefst aan de belevenissen van den landbouwer.

„Wat men zaait, zal men ook maaien."

Een algemeen bekende natuurwet tot gelijkenis verheven.

Dagelijks ontmoeten wij deze wet, misschien wel te vaak om er zich nog veel mee bezig te houden.

Iemand kwam eens op het denkbeeld, of deze wet zich wellicht ook in

de geesteswereld vervult, in het doen en laten, dichten en denken van den mensch.

Hij moest dit spoedig beamen.

Aldus ontstond het gevleugelde woord: Wat men zaait, zal men ook oogsten.

Het is dan als vaststelling en waarschuwing tevens bedoeld.

Mensch, denk er aan, uw leven is de som uwer handelingen, is een voortdurend uitzaaien.

En waar gezaaid wordt, mag en moet aan oogst worden gedacht en er mede worden gerekend, zelfs wanneer de ervaring leerde, hoeveel uitgestrooid zaad door de gunst of door de ongunst der omstandigheden niet tot ontkieming kwam en de oogst alzoo uitbleef.

De herinnering: „Gij zijt in het leven als een zaaier", is noodzakelijk.

Wij zijn soms zoo lichtzinnig en letten er te weinig op, wat we in den schoot van het gebeuren uitzaaien.

„Wat ge zaait, zult ge ook oogsten".

Wij, Nationaal Socialisten, hebben den roep van een hoogere levensorde in volksgemeenschap, gezin en persoonlijk leven vernomen.

Die roep vond weerklank in onze harten; wij zijn ontwaakt; wij beginnen *bewust* te leven.

Wij weten: „Wat wij zaaien, zullen wij oogsten."

Derhalve is het ons geenszins meer onverschillig, of het uitgestrooide zaad van ons denken en doen goed is, zegensvollen oogst belooft of niet. Daarom herhalen wij dit tot zinspreuk verheven woord telkens weer diep verborgen in ons binnenste: Wat ik zaai, zal ik ook maaien!

Daar flitst mij een ernstige gedachtenreeks door het brein.

Wanneer heb ik die eens gehoord?

Ik weet het heusch niet meer.

Maar heden word ik er bij bepaald.

Dus, ga ik die zinnen na:

Zaai een gedachte, ge oogst een daad;
Zaai een daad en ge oogst een gewoonte;
Zaai een gewoonte, een karakter is uw oogst;
Zaai een karakter en ge zult een lot oogsten.

„Zaai een gedachte, ge oogst een daad."

„Gedachten zijn tolvrij".

Zoo zegt of denkt ge, maar ge vergist u.

Gedachten zijn krachten, goede of slechte.

Onze gedachten zijn niet zoo onschuldig als wij dat zouden willen en veelal veronderstellen.

In elke gedachte, hoe ondoorgrondelijk en geheimzinnig ook ontstaan, ligt een levenskiem met een aandrift tot belichaming en verwezenlijking.

Een in menschenziel en -verstand geboren gedachte greep vaak om zich als een laaiend en lekkend vuur en zette een geheele volksgroep, ja, volkeren in gloed; greep de menschen aan, onweerstaanbaar en werkte zich uit in daden van ongekende afmetingen en taaie gevolgen.

In *elke* gedachte leeft de behoefte zich tot een daad te verstevigen, te kristalliseeren.

Soms *wil* men de daad niet eens, ja, men koestert de verwachting, dat er uit die bepaalde gedachte niets kan groeien of ontstaan.

Gedachten zijn toch immers tolvrij?!

Maar plots staat voor ons verrast en overrompeld oog: de DAAD, de ongewenschte, de onverbeide.

Enkele daden zullen ons verheugen, ontsproten als ze zijn uit goed gedachtezaad; maar hoe vaak is het anders.

De daad kan nooit meer *ongedaan* gemaakt worden.

Eens ging ik op een zonnigen dag, de jongste, vierjarige, aan de hand, wandelen.

De stand der zon veroorzaakte donkere schaduwen van vader en kind op het lichte plaveisel. Die schaduwen trokken zeer de aandacht van het meiske en, aan mijn hand ontglippend, zag ik het heen en weer springen, naar voren en naar achteren, naar links en naar rechts.

Verwonderd en verdrietig keek het naar mij op.

Het spel begon opnieuw; nu trachtte het kind die schaduw te grijpen en zag verbaasd naar de leege hand.

Eindelijk staakte mijn dochtertje haar spel met de teleurstellende woorden: Ik raak ze niet kwijt en ik kan ze niet pakken.

Kameraad, evenzoo is het met onze daden.

Voortaan zijn ze onafscheidelijk met ons verbonden en begeleiden ons door het geheele leven, verblijdend of verwijtend.

Hoe goed is het daarom als goedwillende Nationaal-Socialisten niet onverschillig te zijn tegenover ons denken.

Hier moet de nat. soc. tucht inzetten.

Hoeveel goede krachten worden er verspild en gaan voor ons zelf en de volksgemeenschap verloren, indien wij niet bijtijds leeren te weren en aan te moedigen.

Te weren al zulke gedachten, die in een verkeerde, verzwakkende, onzindelijke, vertroebelende richting gaan, aan te moedigen en aan te kweeken zulke gedachten, die opbouwend en sterkend, vruchtbaar in de meest gunstige beteekenis zijn.

Kameraden, laat ons hierover niet oppervlakkig heengaan.

Er is zeker geen gedachte, die niet op haar beurt medewerkt in den bouw van het groote heelal, het zij goed of slecht.

Daarom, opgepast!

Vult uw brein met sterke, goedwillende, opbouwende gedachten.

Laat deze gestuwd en gevoed worden door een op het welzijn der volksgemeenschap gerichten *wil*.

Vooral wij, Nationaal-Socialisten, willen ons denkvermogen inspannen en krachtigen door en voor het heilige doel, wat wij ons hebben gesteld.

„Zaai een gedachte en ge oogst een daad."

Ja, de daden, de vrijmaking van ons geliefde volk, ze spruiten en groeien tot volle gezegende rijpheid.

„Zaai een daad en ge oogst een gewoonte."

Zoekt de gedachte door een haar inwonende geheime kracht de stolting tot daad, ook deze toont een merkwaardigen drang tot ontwikkeling, uitbouw en vermeerdering.

Ze roept naar den oogst.

Het is net alsof een enkele daad zich haar eenzaamheid schaamt. Ze verlangt naar gezelschap, zij wil de herhaling.

Zoo komt het tot een uitstrooien van daden, van dezelfde gelijkenis, van hetzelfde gehalte.

Er ontstaat een gewoonte.

Kan de mensch zich nooit meer van zijn daden losmaken, met de gewoonte groeit men hoe langer hoe meer vast.

Goede gewoonten maken altijd een prettigen indruk. Ze reeds bij de jeugd aan te kweeken, is van het hoogste belang.

Het is wel jammer als iemand een slechte gewoonte heeft aangenomen en nog spijtiger is het, wanneer men die bestendigt.

De mensch heeft gelukkig de mogelijkheid met bepaalde gewoonten, hoe ingeroest ook, te breken. Dat geschiedt dikwerf, als hij plotseling door een hoog ideaal wordt gegrepen, dat hem tot een edeler levensplan wil opbeuren.

Ik ken Nationaal-Socialisten, die zekere dwaze, krachtverspillende en naar beneden trekkende gewoonten als op slag hebben afgeschud.

Nu en voortaan staan alle krachten in dienst der vernieuwing van zich zelf en van Volk en Vaderland.

De oogst zal evenredig zijn aan hetgeen de zaaier uitstrooit met zijn denken en doen.

Het wordt gewoonte waar te zijn in handel en wandel, in spreken en *zwijgen*.

Het wordt gewoonte alle gebieden des levens te zien uit het gezichtspunt van het welzijn des volks, waarin men is geboren en getogen.

Wie tot het welzijn van zijn volk werkzaam is, verwaarloost daarmede in geenen deele de eigen- en gezinsbelangen.

„Zaai een gewoonte en een karakter is uw oogst".

Het woord karakter is afgeleid uit het Grieksch, waarin het zooveel beteekent als „ingekrast".

De herhaalde *gedachte* grift zich in, in de denkbanen onzer hersens; de herhaalde *daad* legt zich vast in de houding en gebaren van ziel en lichaam; de *gewoonte*, langdurig onderhouden, spreekt zich allengs meer uit in ons karakter, ja, vormt dit karakter.

Ons allen is het zeker niet ontgaan, dat bepaalde gewoonten, die een mensch er op nahoudt, uitdrukking vinden in zekere gebaren en zelfs in vorm en houding van lichaamsdeelen.

Verraadt niet de hand van den beroepsviolist het voortdurend vasthouden van den strijkstok en de eigenaardige, noodzakelijke bewegingen der vingers op de snaren van het speelwerktuig?

Kunt ge aan den blik van den schilder den landschap- en den portretschilder onderkennen?

Zoudt ge in een man, gestoken in burgerkleeding, den zeeman van den landofficier kunnen onderscheiden?

Vakkundigen op het gebied der uitdrukkings- en gelaatkunde vertellen ons ongelooflijke dingen daaromtrent. Hoe het karakter, de gewoonte, ja zelfs inhoud en richting der gedachten van den mensch zijn te herkennen in hun optreden.

Wie daarover ernstig nadenkt, zal moeten toegeven, dat in ieder geval, herkend of niet, in ons lichaam bepaalde, steeds herhaalde gebaren en handelingen het karakter op den duur moeten *beïnvloeden*.

Men spreekt van een *volkskarakter*.

Op reizen herkent men spoedig aan het optreden van de reisgenooten van waar zij komen. Uit Zuid-Amerika, of uit Afrika of Oost-Azië, enz.

Ons volkskarakter heeft in den loop der jaren onder den invloed der Fransche revolutie en der liberale denkrichting geleden.

Een leer, die het volkseigene, den volksaard verloochent, is goddeloos, verslappend en verzwakkend.

Ons Nederlandsche volk heeft voorzeker enkele eigenschappen, die door andere volkeren niet bijster worden gewaardeerd.

Ik denk hier in het bijzonder aan het oordeel van een Lavater in zijn bekende klassieke boek over de gelaatskunde en van I. Kant in zijn werkje over het Verhevene.

Deze oordeelen zijn niet in alle opzichten gunstig, maar van de beste eigenschappen, die een volk kan en moet hebben om zich in de wereld eervol te handhaven, kunnen zij de aanwezigheid niet ontzeggen.

We ontzien God's wil, wiens scheppende hand de grootste verscheidenheid brengt in de trouwe handhaving en verzorging van den volksaard.

Want tenslotte is er geen eigenschap, goed of slecht, die niet tot een zegen zou kunnen worden, naar gelang in welke richting de mensch wil en denkt.

Geen deugd, of zij kan tot een ondeugd worden; geen ondeugd, of zij kan nog tot een bron van zegen worden.

En eindelijk:

„Zaai een karakter en ge oogst een lot."

Wij mogen nu kort zijn.

Zonder meer begrijpen wij, dat dit waar moet zijn voor een iegelijk van ons.

Wij bepalen ons eigen lot daardoor, dat, opklimmend tot de bron, wij met macht en volharding de teugels aanhalen in ons denken.

Ons denken oefent gezag uit op ons doen; ons doen bepaalt de levensgewoonten, die wederom onzen aard vastleggen.

Staat gij nog aan het begin van uw loopbaan, dan ga flink aan het werk.

Ziet ge eenigszins teleurgesteld achteruit, gij oudere kameraad, omdat u het gevoel bekruipt veel te hebben verzuimd, u vaak te hebben laten afglijden, *te laat* is het nooit om zich een halt toe te roepen; *te laat* is het nooit om in een nieuwe richting te gaan denken en doen.

Helpt mede, wat gij kunt, opdat uw vaderland te midden der volkeren die plaats inneemt, die het toekomt, op grond van zijn geschiedenis en aanleg.

Ons volkskarakter, hoezeer het ook door vreemde invloeden heeft geleden en hoezeer het is verzwakt, is van dien aard, dat uw lot heusch niet zoo behoeft te zijn als het in dit tijdsbestek zich inderdaad toont.

Zaai goede gedachten, kameraad, en ge wordt bezield tot goede daden.

Volhard in goede daden, die uw volk opheffen uit zijn ellende, maak u dat tot gewoonte, slechts voor uw volk te leven.

Uw karakter en het karakter van uw volk zal dan, vernieuwd en versterkt, uw lot en het lot van uw volksgenoot blijder en zegensvoller doen zijn.

V.

Levenshouding

Talrijke kameraden zullen het opstel over Nationaal-Socialistische Vorming in het vorige nummer van dit blad met vreugde hebben begroet, daar het nu eens krachtig gezegd werd, waar het in onze beweging op aan komt.

„Er zijn leden en ambtsdragers van de Beweging geweest, die van zich geloofden, dat zij goede Nationaal-Socialisten waren. Voorzeker waren zij trouw, bereidwillig; zij stonden altijd gereed, maar in één ding schoten zij tekort: in hun kennis, *in hun inzicht, in hun begrip van levenshouding*", schrijft deze kameraad. Inderdaad moeten wij het voorbeeld geven door karaktersterkte, evenwichtigheid en zelfbeheersching.

„De N.S.B. is geen min of meer gezellige, oud-bakken demo-liberale kiesvereeniging. Zij heeft de frischheid van het nieuwe en de levenskracht van het jonge, maar vooral heeft zij den onweerstaanbaren drang haren aanhangers *levenshouding* te geven" roept hij uit.

Deze oproep mag niet zonder meer voorbij gegaan worden. Kameraden, laten wij ons aansluiten bij dezen veldtocht tegen het gezellige en gemakkelijke in onze Beweging! Wij Nederlanders mogen dan ook nog zoo zeer op onze gezelligheid gesteld zijn, in de Beweging hoort zij niet thuis! Niets mag een grootere beleediging worden geacht dan dat zoogenaamde kameraden ons komen vertellen, dat zij lid zijn geworden omdat zij het bij ons „zoo gezellig" vinden. Wij willen een beweging van jonge fiere mannen en vrouwen zijn en zullen niet toegeven aan de ondermijnende tegenwoordige strooming van het zich-gemakkelijk-maken. Dikke sigaren, pantoffels, kamerjasjes en luie stoelen laten wij graag aan onze tegenstanders. Zij zullen ze spoedig noodig hebben! *Wij stellen ons wel met houten banken en onverwarmde zalen tevreden, want het vuur dat in ons brandt is heel wat grooter dan welke kachel ons ook geven kan en onze wilskracht veel te sterk om aan belachelijke gemakzucht niet het hoofd te kunnen bieden.*

Karaktersterkte is ontegenzeggelijk een eerste vereischte. Wij zullen deze echter niet verkrijgen door toe te geven aan elk genoegen dat het leven ons biedt, maar integendeel door ons met handen en voeten hiertegen te verzetten. Overal om ons heen zien wij hoe de maatschappij te gronde gaat door zich te laten verleiden door alle mogelijke uitvindingen, die het leven gemakkelijker maken. De radio, de film, de machines en tallooze andere dingen maken dat wij steeds minder behoeven te denken, te werken en te lijden. Wij hebben het zelfs al zoover gebracht dat de geboorte van een kind geen pijnen meer behoeft te veroorzaken. Ziedaar hoever de wetenschap ons heeft gebracht: *Wij zijn de slaven geworden van onze eigen verstandelijke en „objectieve" geestesgesteldheid. Wij*

kunnen niet meer zonder al deze uitvindingen, want alles is ons zoo gemakkelijk gemaakt, dat wij hoe langer hoe meer de kracht verliezen om menschen te zijn.

Moeten wij ons nu een warm vuurtje gaan ontzeggen en op een dakkamertje gaan zitten om op die manier karaktersterkte te kweeken? Er zullen inderdaad misschien wel menschen zijn, die het alleen op een dergelijke wijze zullen leeren. De hoofdzaak is natuurlijk dat wij ons bewust worden, dat wij volkomen ontaarden als wij ons zelf niet in de hand hebben en aan die genoegens een te groote waarde gaan hechten. Het zou wel treurig zijn als wij niet meer aan feesten en andere genoegens gingen mee doen, want niėts is zoo gezond als te lachen en zoo af en toe eens alles te vergeten! Maar wij moeten ons zelf in de macht behouden en niet verslaafd raken aan dit stoffelijke vermaak. Met andere woorden: *wij moeten trachten vrije menschen te worden, vrij in die beteekenis, dat wij geestelijk vrij zijn te doen en te laten hetgeen wij voor ons zelf kunnen verantwoorden. Dat is karaktersterkte.*

De verleiding is in dezen tijd echter groot om aan deze gemakkelijke levenswijze toe te geven, ja zij is zelfs zoo groot dat wij het niet eens meer merken dat alles veel gemakkelijker geworden is dan vroeger. Alleen als de lift niet werkt op ons kantoor of als er een storing in het electrische lichtnet optreedt of als er een lek in de waterleiding is, dan worden wij er aan herinnerd en velen weten dan niets beters te doen dan over een dergelijk „ongemak" te klagen! De tijd zal niet ver zijn, dat wij het een enorme inspanning zullen vinden om een trap op te loopen. Gelukkig is de sport er nog om een tegenwerking uit te oefenen, maar de meeste menschen vinden dat zij reeds aan sport doen als zij bij de radio naar een voetbalwedstrijd luisteren!

Is het niet al te duidelijk, dat een dergelijke volmaaktheid der techniek ons voor elk werk geheel ongeschikt maakt? *Het zou algeheel wanbegrip beteekenen als men zich tegen de ontplooiing der techniek zou willen verzetten, maar wel dient men er voor te zorgen dat de menschheid niet de slaaf hiervan wordt, door het gebruik van zijn natuurlijke krachten, de hersenen en de spieren, te vergeten.* Is het te verwonderen, dat in een dergelijken tijd marxistische misleiders, die meer loon en vooral minder werk prediken, hoogtij vieren?

Zich tegen al deze aangename en verlokkende dingen verzetten, vergt mannenmoed en karaktersterkte. Hoe zwakker de menschen door dit verval echter worden, hoe sterker zal de terugslag hierop zijn. Maar het aantal mannen, dat daartoe dan nog in staat zal blijken te zijn, zal dan waarschijnlijk belangrijk gedaald zijn. *Het gaat er nu maar om wanneer de marxisten het oogenblik geschikt zullen achten om de enkelen, die nog niet door dit inslapingsproces zullen zijn aangetast, op te ruimen. Hoe grooter hun geduld is hoe grooter is ook hun kans op slagen. Het verwordingsproces gaat langzaam maar zeker door, onder doelmatig en fijn overwogen leiding van hen die bij voorkeur in troebel water visschen.*

De evenwichtigheid is de tweede eisch, dien onze kameraad stelt. Ten rechte maakt hij er ons op attent dat wij niet alleen onze eigen beginselen moeten kennen, maar ook dat wat onze tegenstanders daarvan maken. Men zou dit ook nog verder kunnen voeren door te zeggen, dat wij moeten trachten ons heelemaal in te voelen in de levensopvattingen van onze tegenstanders om den weg, dien zij van daaruit moeten maken om tot onze

overtuigingen te kunnen komen, met hen mee te kunnen gaan en hen op deze wijze op het goede pad te kunnen leiden. Hiervoor is dikwijls een studie van communistische en socialistische geschriften wenschelijk.

Geestdrijvers hebben in menig land veel bereikt. Onder de nuchtere Nederlanders echter moet men van hen niet te veel verwachten. Daar nu het Nationaal-Socialisme als geestelijke beweging hoofdzakelijk het gevoel moet trachten te beïnvloeden en zich niet te veel met stoffelijke beredeneeringen moet bezig houden, is het van buitengewoon groot belang, dat ons zelfvertrouwen als het ware opdringend uitstraalt. Wij zijn immers volkomen zeker van onze zaak en moeten hiervan ook duidelijk blijk geven. Een van de belangrijkste eigenschappen van het Engelsche volk is wel zijn vertrouwen in zijn eigen kracht, zonder dit door groot vertoon te moeten uiten. *Deze verbinding van zelfvertrouwen en zelfbeheersching is niets anders dan evenwichtigheid op hooger plan, want deze twee eigenschappen zijn de voorwaarde voor het geestelijke evenwicht, dat den grondslag moet vormen van elke materieele actie.* Hoe kunnen wij immers onzen fellen strijd voeren, als wij niet zelf de heilige overtuiging hebben ons op het juiste pad te bevinden? Op geestelijk gebied moeten wij daarom zien een volkomen rust te bewaren om op het gebied van de stof een des te krachtigere en meer ingrijpende bedrijvigheid te kunnen ontketenen. Deze geestelijke rust kan echter uitsluitend door bewuste evenwichtigheid tot uiting worden gebracht. *Want dat is de ware strijder: die geestdrift wekt door zijn vuur en overtuigt door zijn rust!*

Het zelfvertrouwen is een eigenschap, die in den tegenwoordigen tijd niet zeer verspreid is. Dikwijls krijgt men den indruk, dat het in sommige landen juist buitengewoon groot is, maar bij nader onderzoek blijkt meestal dat die schijn alleen een minderwaardigheidsgevoel moet verbergen. Het duidelijkste blijkt dit meestal door de aandacht, die aan de buitenlandsche kritiek wordt gegeven.

Men moet nu duidelijk onderscheid maken tusschen het zelfvertrouwen, dat wij als strijders voor een nieuwe levensbeschouwing moeten hebben, en het vertrouwen dat wij in de Beweging hebben. De meeste menschen zullen met het laatste volstaan. *Kameraden echter, die werkelijk voor de Beweging werkzaam willen zijn, kunnen dit niet; zij mogen zich niet met gemakkelijk napraten van hetgeen zij in onze kranten, tijdschriften en brochures gelezen hebben tevreden stellen, maar moeten zich zelf vormen, door den geest, waarin deze opstellen geschreven zijn, op zich te laten inwerken en op die manier zich onze nieuwe levensbeschouwing eigen te maken.* Wat in onze geschriften staat, zijn maar woorden. Men zal moeten trachten den innerlijken zin en de doelstelling te bevatten. Wij vertegenwoordigen een geestelijke beweging en geen politieke partij, al hebben wij dezen vorm tijdelijk moeten aanvaarden. Wij wenschen daarom in onze Beweging geen *stembusleden* maar *kameraden!* Kameraden, die onze levensbeschouwing niet aanvaarden of huldigen maar zelf beleven of althans trachten dit te doen en daardoor het zelfvertrouwen bezitten, dat zoo noodzakelijk is voor het slagen van onze Beweging.

Vanzelfsprekend is het zelfvertrouwen in een jonge beweging als de onze uitermate minder dan in een „oud-bakken kiesvereeniging", waar ons dit vertrouwen reeds met den paplepel werd ingegeven en het niet meer aan verdachtmakingen en valsche beschuldigingen blootgesteld is. Dit oude vertrouwen dient dus eerst geschokt te worden alvorens de

mogelijkheid bestaat voor een nieuw vertrouwen. Daar nu het demo-liberale stelsel een levensbeschouwing van gemakzucht gekweekt heeft, is het maar al te begrijpelijk, dat men niet ineens zijn zelfvertrouwen in een beweging, die zelfbeheersching vergt, kan terugvinden. Velen blijven dan ook in een tijdperk van toegenegenheid en pas het volgende geslacht kan zich heelemaal invoelen in de nieuwe levensbeschouwing.

Deze gemakzucht heeft echter zoo'n fnuikende inwerking op elke mogelijkheid tot zelfbeheersching, dat zij dikwijls aanleiding geeft om in het andere uiterste te vervallen, hetgeen natuurlijk evenmin kan worden aanvaard. *Zelfbeheersching is geen zelfonthouding! Zelfbeheersching beteekent aan de verleiding te kunnen weerstaan. Als men echter de verleiding uitschakelt, kan van beheersching geen sprake meer zijn. Deze verleiding is tegenwoordig buitengewoon groot. Achten wij het echter noodzakelijk om soms toch aan deze verleiding toe te geven, door bij voorbeeld de zelfde wapens te gebruiken die onze tegenstanders zonder aarzeling bezigen, dan dienen wij wel degelijk in het oog te behouden dat dit de uitzondering is, die den regel bevestigt.*

Als wij het voorbeeld willen geven, zullen wij ons moeten beheerschen, door nóch minderwaardige dingen te zeggen nóch te doen. Natuurlijk is minderwaardig een zeer betrekkelijk begrip daar de beoordeeling hiervan verschillend zal zijn. Dit is dan ook de reden waarom het steeds wenschelijk is, dat onze kameraden zich met hun leiders verstaan alvorens dingen te zeggen of te doen, waarvan zij niet zeker zijn en waarvoor zij dus niet de volle verantwoordelijkheid kunnen aanvaarden. Als men trouwens twijfelt, is voorzichtigheid altijd geraden. Afbreken is gemakkelijker dan opbouwen!

J. R.

Waarom zingen wij ?

Van alle kunsten is de muziek de meest onstoffelijke; daardoor juist vermag de muziek uiting te geven aan de geesteseigenschappen van een volk, die men niet vermag met woorden uit te drukken. Een sterk bindende kracht tot het bewerken en levendig houden der Volkseenheid gaat uit van de muziek. Datgene wat men door redeneeren niet kan bereiken, zal de muziek met diepe aangrijpingskracht in het bewustzijn oproepen.

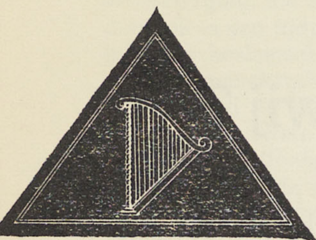
Bezit de muziek in het algemeen deze sociaal bindende kracht, de Volkszang in het bijzonder vermag deze saamhoorigheid uit te drukken. De jeugd, in den eenvoud van haar ziele-structuur, en de bewuste Dietscher zullen onze Dietsche liederen uitgalmen niet alleen als een stemmingsbehoefte, maar vooral bij bezinning. Door onze keurzangen wordt het Dietsche volksgemoed afgestemd op één toon met gemeenschapsvormende kracht.

Zang is in zijn wezen gestalte en ordening in hoogste mate. Deze vormgevende eigenschappen heeft de muziek gemeen met de religie. Onbewust misschien, maar in feite heel zeker, ondergaat een zingende groep de muzikale drijfkracht tot volksgemeenschap.

Het zingen van onze liederen wekt Dietsche solidariteit, waarvan de heilzame nawerking nog wordt gevoeld, ook wanneer men niet meer zingt.

De Dietsche Volksbeweging begroet onzen liederenschat als een heraut voor de heropleving der Dietsche Volkskracht!

DAAROM ZINGEN WIJ !

„Mussert wint"

Op, N.S.B.-ers, spoedt u voort.
Slaat vast ineen de handen
en draagt de leus van oord tot oord,
tot ieder volksgenoot ze hoort.
Zet op elkaar de tanden.

We gaan voor 't dreigen niet op zij
van Marx- en communisme
of liberale dwing'landij.
We vechten 't land der Vad'ren vrij
voor 't ware Socialisme.

Voor liefde en rechtvaardigheid
trekken we op ten strijde.
Dat elkeen met standvastigheid,
tot ieder offer steeds bereid,
aan deze leus zich wijde.

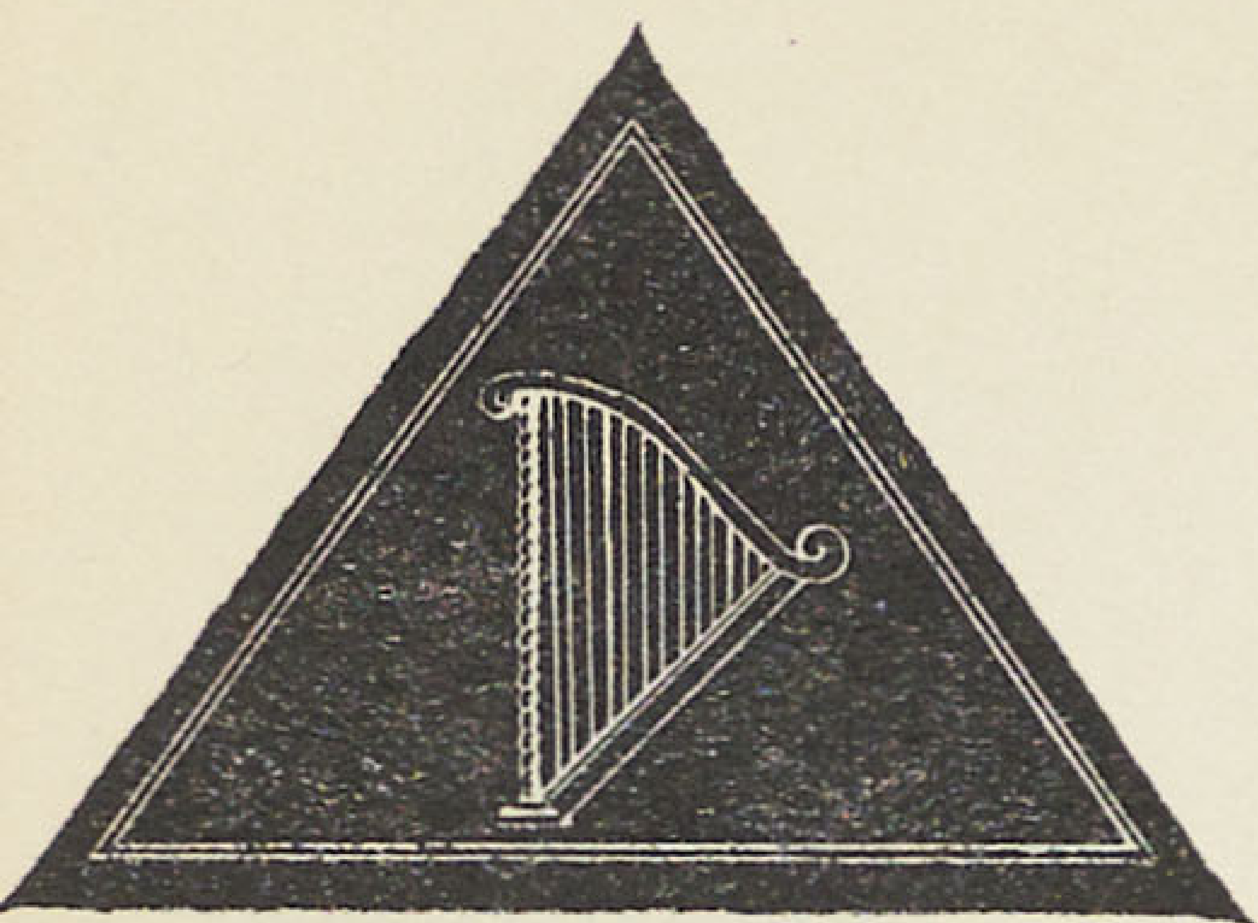
We dragen 't Zwart-Rood fier vooruit
— wie vreest moet niet beginnen —
geen vijand, die den voortgang stuit,
want vol vertrouwen roepen w' uit:
En MUSSERT ZAL het winnen!

„MUSSERT WINT"

CORN. J. VERVLOET. H. VAN DEN BERG.

Marsch-tempo.

Op, N. S. B. - ers, spoedt U voort. Slaat vast in - een de han - den en draagt de leus van oord tot oord, Tot ie - der volks - ge- noot ze hoort. Zet op el - kaar de tan - den!

Het Lied van den Arbeid

Er was eens een tijd, dat de ambachtslieden bij hun arbeid het hoogste lied zongen. Vreugdevol en frisch! Den arbeid als hoogste eer erkennende. Arbeid-Eer! Dichters en toondichters bezongen in hun liederen de schoonheid van het ambacht. In onze dagen is dat helaas niet meer aan de orde. Materialisme en knechting van den arbeid hebben alle liefde voor den arbeid verloren doen gaan. Marxisme en Liberalisme gelooven niet in het lied van den arbeid......

Meedoogenloos hard, dood, gelijk de machine, wordt het dagelijksche werk volvoerd. Lach noch lied weerklinkt. Het hart en de mond loopen over van ingekankerden haat. De werknemer denkt in geld en de werkgever droomt zich goudstaven in zijn kelders. Tesamen vormen zij een stervend geslacht. Midden in dezen poel van verderfelijkheid staan wij, wij, de strijdende Nationaal-Socialisten! Geestdriftig willen wij het lied van den arbeid weer laten klinken. Eerlijk en groot, met een heerlijk Socialisme in ons hart. Weer opnieuw, als vroeger, klinken uit ons midden klanken op van dichters en toondichters, die liederen scheppen uit de machtigheid van den Arbeid. Luister slechts:

Wij zijn het leger van den Arbeid,
Werkers waakt op!
Hoort onzen klop!

Zijn er schooner woorden denkbaar? Wie gelooft in de roeping van den arbeid, grift deze woorden diep in zijn hart. Doch hij, die slechts luistert naar de roepstem van het goud, zal deze taal niet verstaan. Vast en zeker zal deze mensch dan ook ondergaan in ledigheid en zelfgenoegzaamheid. Nog nooit heeft de waarlijk bouwende mensch geluisterd naar de zoete vogelaarstem van goudvelden en goudzoekers. Integendeel.

De eeuwige waarden van den sterken mensch liggen verborgen in den granieten Arbeid. In onze jeugd konden wij uren staan luisteren bij één of andere smederij, waar lustig de smid de stem van het aambeeld liet paren met het lied uit zijn hart:

Ik ben het smidjen dat smeedt:
Ringking, ringking, ringkingking.
Ik smeed en ik zing menig heel aardig ding,
En ik zwaai er mijn hamer van dit en van dat,
Dat het vuur van het gloeiende ijzer spat,
Ringking, ringkingking,

Of het lied van Lapper Krispijn:

De schoentjes gaan er met paren,
En jammer, de menschen ook,
't Verstand komt niet voor de jaren
De liefde? Wat vuur en wat rook.
Ach, wisten 't de vliegende gaaien,
Ze werden 't vrij leven niet moe.
Ik zitte mijn schoentje te naaien,
En trekke mijn draadje toe.

Ook de molenaar toonde zich een oolijkerd:

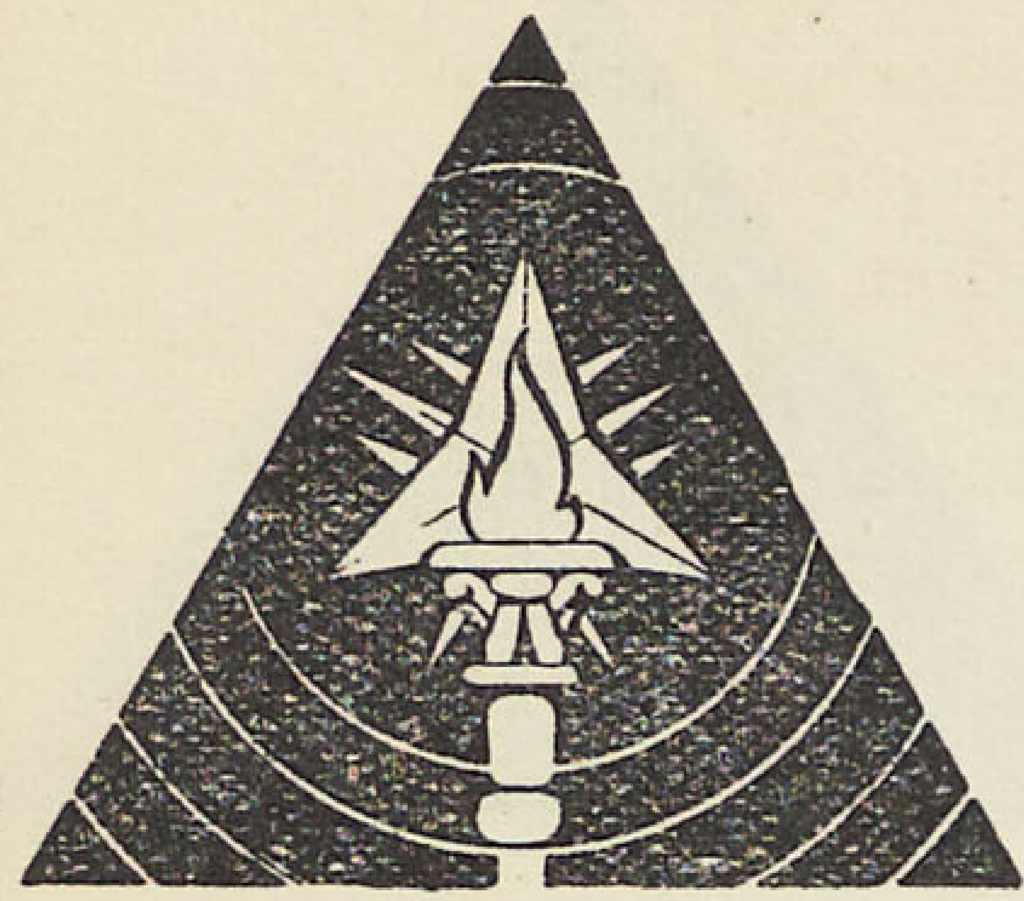
Waarom, zeg muldertje, kijk je zoo vroolijk?
Je zingt en je fluit heel den dag.
Waarom, zeg muldertje, kijk je zoo oolijk?
Steeds hoor ik je prettige lach.
Vertel eens, is het omdat er je schuurtje
Gevuld is met zakken vol graan?
En is het, omdat er de molenwieken
Steeds klopperend ommegaan?

Boeren en schippers, kortom alle ambachtslieden zongen hun eigen lied. Wanneer de dag der Nationale Opstanding daar zal zijn, zullen wij gezamenlijk optrekken, met alle arbeidskameraden van hoog tot laag, om grootsch en verheven het lied van den Arbeid aan te heffen.

Mogen wij dit artikel besluiten met dit echte lied van den werkman:

„De handen uit de mouwen!"
Zij, makkers! onze leus:
Wie op zich zelf vertrouwen,
Doen wis de beste keus,
Bij vrede of oorlog, warmt' of kou
Klink' 't luide: handen uit de mouw!

Hoofd dienst III. Afd. X

Wat verstaan wij onder „élite"? Een vraag beantwoord

Een kameraad vraagt ons wat eigenlijk onder „élite" moet worden verstaan en daarom willen wij hieronder wat nader op dit begrip, dat voor het Nationaal-Socialisme zulk een groote beteekenis heeft, ingaan.

Het is altijd wat gevaarlijk om een vreemd woord te bezigen, *waarvan de oorspronkelijke beteekenis in den loop der jaren is vervaagd en waaraan door bepaalde oorzaken een nieuwe, onjuiste, beteekenis wordt gehecht.* De „élite" van een volk wil zeggen: de besten, de edelsten en bekwaamsten, de meest onkreukbare karakters in een volk. Zoekt men het woord „élite" op in Van Dale's woordenboek der Nederlandsche taal dan zal men vinden: Elite is „keur". De élite van een volk moet dus beschouwd worden als de keurtroep, de krachtigsten en de meest onbaatzuchtigen met leidersgaven.

Door de geldaanbidding van de vorige eeuw en de bewondering voor schoolsche wijsheid, die thans nog opgeld doet, *was* en *is* het gebruikelijk om de menschen met het meeste geld en de meeste titels op de vooraanstaande plaatsen te zetten.

En nu moeten wij *dit* goed verstaan: Wij verachten geenszins menschen met veel geld, evenmin als wij neerzien op hen, die in het geheel geen geld bezitten. Wij verachten evenmin titels en graden, integendeel, doch alléén de omstandigheid dat men zich geldelijk ruim kan bewegen of veel geleerd heeft, is nog geen brevet van karakter, van eer, van moed, van wijsheid. Alleen *wanneer deze karaktereigenschappen aanwezig zijn, komt de mensch feitelijk pas in aanmerking om een opleiding te volgen, die hem of haar op een plaats kan brengen, waar werkelijke leiding te geven valt.*

De voorwaarden om een dergelijke opleiding te volgen behooren dus niet van geldelijken aard te zijn, zooals in de vorige eeuw en in het begin dezer eeuw het geval was. Echter is het ook niet juist om iedereen die de juiste gaven van geest en hart mist, vol te proppen met boekengeleerdheid, en zoo iemand op een eerste plaats te zetten, zooals de democratie dat doet. Mussert heeft dit onlangs in Volk en Vaderland aldus geschetst:

„Geen geleerden, noch minder wijzen zijn het, die ons bestrijden, doch omgevallen boekenkasten, die zich geleerd en wijs wanen".

Het Nationaal-Socialisme vraagt EERST naar karakter, trouw en eer. Zijn *deze* eigenschappen aanwezig dan komt de vraag of de persoon in kwestie aanleg heeft om leiding te geven. Wanneer ook aan deze eigenschap voldaan wordt, kan aan de verdere opleiding worden begonnen.

In Duitschland tracht men voor de toekomst leiders te kweeken door opleiding in de z.g. „ADOLF HITLER-SCHOLEN", waartoe slechts de besten uit de jeugd, met zorg gekozen, zullen worden toegelaten. Op deze scholen zit de zoon van den handenarbeider naast dien van den ambtenaar en dien van den fabrikant. De kosten worden door de overheid gedragen. De besten dezer scholieren worden verder opgeleid op de z.g. „Ordens"burchten. Ook hier wordt weer een scherpe selectie toegepast. Zoodoende hoopt men op den duur de allerbesten — ongeacht rang of stand der ouders — te krijgen. Deze nieuwe „élite" komt dan in de leidende posities.

Later zullen WIJ moeten beoordeelen, hoe wij in Nederland deze keuze en opleiding zullen verwezenlijken.

De leiders voor het *eerste* tijdperk van het Nationaal-Socialisme zullen daarentegen ook in ons land voortkomen *uit* en gevormd zijn *in* de harde leerschool van den strijd om de bewustwording van ons volk. Dit zal dus de éérste „élite" zijn. Ook deze leerschool ziet niet naar rang of stand, die wij in de burgermaatschappij bekleeden. Slechts degenen, met de meeste leidersgaven van geest en hart — zooals hierboven beschreven — zullen hiertoe geschikt zijn. Iedere intellectueel zal, als hij een goed Nat. Socialist is, gaarne de leiding erkennen van een handenarbeider, indien deze laatste blijk geeft, werkelijk leiding te kunnen geven.

Later, als wij de toekomstige leiders reeds van jongs af aan kunnen scholen, zal blijken, dat juist onder de handenarbeiders nog zooveel gezonde onverzwakte Nederlandsche *geest* en *aanleg* schuilt.

Ook *nu* is het reeds noodig, dat wij een groote, zoo sterk mogelijke *leiderskern* opkweeken. *Ja, ieder lid zal nu als het ware tot een zoo goed mogelijk Nationaal-Socialist moeten worden gevormd. Slechts zóó kunnen wij de kern worden, waaromheen de volksgenooten, die later tot ons zullen komen, zich in vertrouwen kunnen groepeeren.*

Daarom zullen onze menschen, onder leiding worden opgekweekt tot waardevolle Nederlanders in tegenstelling met de partijdictatuur, die ons volk niet opkweekt, maar *temt,* hetgeen een waarlijk Nederlander veracht.

(Uit „Onze Taak", no. 3. District 24)

VERBETERING.

In het artikel „Over Nationalisme en Socialisme in het Nationaal-Socialisme", opgenomen in het Februari-nummer, is op bladzijde 188 bovenaan een storende drukfout geslopen, waardoor een geheele zin onbegrijpelijk werd. De bedoelde zin moet luiden:

(Of zou men het juist vinden aan een kind bij zijn geboorte een kleervoorraad en een werkprogram te geven, waaraan het tot in oudheid van jaren gebonden zou zijn......?)

Opstelraad

De Princevlag

Dit is de vlag, die boven ons hoofd,
En vóór ons uit zal blijven waaien,
Die wij in trouwe — God zij geloofd! —
Weerom langs weg en wegel zwaaien,
De vlag van 't volk, dat raakte ontwaakt
Na diepen slaap ten nieuwen leven,
Die van de droomers strijders maakt
En 't hart zijn driften gaat hergeven:
De Princevlag!

Dit is de vlag, driekleur'ge baan,
Die zich al klapperend ging ontplooien,
En ons 't beloftenvol bestaan
Beseffen doet en 't gaat vermooien, —
't Oranje-blanje-bleu, dat lag
Te lange jaren opgeborgen . . .
Houzee! van jongen, blijden dag
Verkondigt weer den lichten morgen
De Princevlag!

Van liefde tot het eigen land
Symbool, wekt zij opnieuw de zangen
In onze borst, die t' allenkant
Aanklinken, vrij en onbevangen;
En toovert weer den vonk in 't oog,
Den lach op wang van Dietsche zonen;
Doet van den hoogen hemelboog
In 't Dietsche hart de zon weer wonen, —
De Princevlag!

De bloesems bersten uit den knop;
De aard zet zich in lentekleeren;
De vogelscharen in den top
Der groene boomen kwinkeleeren . . .
Het groote wonder is geschied:
Wij zijn onszelf teruggegeven!
O rijkdom van een volk, dat ziet
Naar 't blauw des hemels weer geheven
Zijn Princevlag!

J. WICHERINK.

(Uit „De Blauwvoet", jaargang 18, nummer 4).